

Sygn. akt: IX C 954/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Rafał Ratajczak
Protokolant:	protokolant Marta Czujko

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2015 r. na rozprawie w O. sprawy

z powództwa (...) Spółka z o. o. we W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Celnego w O.

o odszkodowanie

I. Zasądza od pozwanego Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Celnego w O. na rzecz powoda (...) Spółka z o. o. we W. kwotę 61143,56 zł (kwotę 61143,56 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 08.05.2015 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Celnego w O. na rzecz powoda (...) Spółka z o. o. we W. kwotę 6675,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

<p><i>W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, dnia 27.01.2016 r.</i></p> <p>Sąd Rejonowy w Opolu stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji</p> <p>w całości, oraz poleca wszystkim organom, urządóm oraz osobom,</p> <p>których to może dotyczyć, aby postanowienia tytułu niniejszego wykonały,</p> <p>a gdy o to prawnie będą wezwane, udzieliły pomocy.</p> <p>Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne.</p> <p>Nr KRS wierzyciela (...)</p> <p>Nr dłużnika (...)</p>	<p>Na oryginale właściwy podpis</p> <p>Zgodność z oryginałem stwierdza</p> <p>Protokolant Marta Czujko</p>
--	--

Tytuł wykonawczy wydano adw. E. B.	
Koszty postępowania klauzulowego należne wierzycielowi od dłużnika wynoszą	
Sędzia Sądu Rejonowego	
R. R.	

Sygn. akt I X C 954/15

UZASADNIENIE

Powód G. (...) z.o.o. we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa Naczelnika Urzędu Celnego w O. kwoty 61.143,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. W uzasadnieniu stwierdził, iż na dochodzoną pozwem kwotę składają się skapitalizowane odsetki ustawowe od kwoty 332.500,00 zł liczone od dnia 16.10.2013 r. do dnia 08.05.2015 r. Zdaniem powoda pozwany, po wezwaniu do zapłaty, uznał roszczenie o zapłatę tych odsetek, a w piśmie z dnia 30.12.2013 r. poinformował że zapłata w terminie zakreślonym przez powoda nie jest możliwa, gdyż środki pieniężne na zaspokojenie wierzytelności objętej wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, sygn. I ACa 129/12, nie zostały jeszcze przekazane z Ministerstwa Finansów. Powód zaznaczył, że zawezwał pozwanego do próby ugodowej a posiedzenie w tym przedmiotu miało miejsce w dniu 09.05.2012 r. Choć postępowanie ugodowe nie doprowadziło do zawarcia ugody, przerwało bieg przedawnienia. Jak wskazał powód, pozwany do chwili obecnej nie uiszczył odsetek z tytułu zwłoki w tej płatności. Odsetki ustawowe od kwoty 61.070,68 zł należą mu się także od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Przyznał, że od roku 2009 strony toczyły spór o odszkodowanie związane z działalnością gospodarczą powoda. Ponadto bezsporne jest to, że w pozwie wniesionym w dniu 14.03.2009 r. powód nie wniósł o zasądzenie odsetek od kwoty dochodzonego odszkodowania. W czasie trwania sprawy o odszkodowanie powód faktycznie wezwał pozwanego o zawezwanie do próby ugodowej, jednak była to zdaniem pozwanego czynność pozorna, której nie można przypisać skutku w przedmiocie przerwania biegu przedawnienia. Pozwany stwierdził także iż pismem z dnia 30.12.2013 r. wyraził jedynie gotowość do uznania roszczenia, co nie jest tożsame z samym uznaniem roszczenia. W szczególności pozwany zakwestionował termin powstania roszczenia o zapłatę odsetek, które jego zdaniem nie były zasądzone i których zasądzenia powód się domagał. Ponadto w ocenie pozwanego wskazanie przez powoda zamkniętego rachunku bankowego, na który miały być przelane środki pieniężne, przyczyniło się do powstania roszczenia o zapłatę odsetek. Dopiero pismem z dnia 14.02.2014 r., doręczonym w dniu 24.02.2014 r., podane zostało aktualne konto powoda na które w dniu 28.02.2014 r. przelana została kwota 35.713,35 zł, a na podany przez powoda w dniu 02.05.2015 r. kolejny rachunek bankowy przelana została w dniu 12.05.2015 r. kwota 280.201,68 zł. Jednocześnie pozwany zaznaczył iż wielokrotnie zwracał się o podanie przez powoda aktualnego rachunku bankowego co było warunkiem niezbędnym do wykonania wyroku zasadzającego odszkodowanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wezwaniem do zapłaty z dnia 27.02.2009 r. (...) Spółka z o.o. we W. wystąpiła do Naczelnika Urzędu Celnego w O. o zapłatę kwoty 585.130,00 zł tytułem m. in. utraconych korzyści z gier których nie uzyskała na skutek działań naczelnika.

Pozwem wniesionym do Sądu Okręgowego w Opolu w dniu 27.03.2009 r., (...) Spółka z o.o. we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa kwoty 585.130,00 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem działanie organu administracji publicznej, Naczelnika Urzędu Celnego w O.. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż żądane

odszkodowanie należne jest mu tytułem wyrównania szkody jaką poniósł na skutek bezprawnych działań organu które spowodowały niemożność prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od 26.09.2007 r. do 06.08.2008 r.

Wyrokiem z dnia 02.06.2010 r. Sąd Okręgowy w Opolu, w sprawie o sygn. akt I C 152/09, oddalił powództwo spółki. Od tego wyroku spółka wniosła apelację. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 08.10.2010 r., w sprawie o sygn. akt I ACa 951/10, uchylono zaskarżony wyrok, przekazując sprawę Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 28.10.2011 r., I C 553/10, uwzględniono powództwo w całości i zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 591.324,70 zł oraz kwotę 72.857,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 12.600,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Dowód:

- pozew o odszkodowanie, k. 21 – 39 akt;
- wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 02.06.2010 r., I C 152/09, wraz z uzasadnieniem, k. 40 – 52 akt;
- wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 08.10.2010 r., I ACa 951/10, wraz z uzasadnieniem, k. 53 – 69 akt;
- wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 28.10.2011 r., I C 553/10 wraz z uzasadnieniem, k. 70 – 80 akt.

W dniu 09.03.2012 r. złożony został przez spółkę do Sądu Rejonowego w Opolu wniosek o zawiązanie do próby ugodowej, którego przedmiotem była zapłata odsetek ustawowych od nieterminowej zapłaty odszkodowania wynikającego z niezgodnego z prawem zaniechania Naczelnika Urzędu Celnego przy wykonywaniu władzy publicznej, zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 08.10.2010 r., sygn. akt I ACa 951/10, liczonymi od kwoty 227.992,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.03.2012 r. do dnia zapłaty.

Posiedzenie sądu w przedmiocie zawiązania do ugody odbyło się w dniu 09.05.2012 r., jednakże do zawarcia ugody nie doszło, gdyż pełnomocnik przeciwnika nie widzi możliwości zawarcia ugody.

Dowód:

- wniosek o zawiązanie do próby ugodowej z dnia 09.03.2012 r., k. 82 – 85 akt;
- protokół posiedzenia z dnia 09.05.2012 r., k. 48 akt SR w Opolu, I Co 1130/12.

Po rozpoznaniu apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 28.10.2011 r., wyrokiem z dnia 16.10.2013 r., Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, sygn. akt I ACa 129/12, zmienił zaskarżony wyrok obniżając zasądzoną kwotę 591.324,70 zł do kwoty 332.500,00 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Ponadto zasądzoną kwotę 72.857,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, obniżył do kwoty 35.713,36 złotych. Wyrok stał się prawomocny.

Dowód:

- wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 16.10.2013 r., sygn. akt I ACa 129/12 wraz ze stwierdzeniem prawomocności, k. 81 akt.

Wezwaniem do zapłaty z dnia 17.12.2013 r. spółka zażądała od Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Celnego w O. kwoty 206.295,75 zł, na którą składały się m. in. skapitalizowane odsetki ustawowe od kwoty 332.500 zł liczone od dnia 12.03.2009 r. do dnia 17.12.2013 r., w terminie siedmiu dni od dnia wezwania.

W odpowiedzi na to wezwanie, w piśmie z 30.12.2013 r., Naczelnik Urzędu Celnego w O. poinformował, iż jest w stanie zaakceptować należność odsetkową od zasądzonej kwoty odszkodowania liczonych od dnia 16.10.2013 r. do

dnia zapłaty. Jednocześnie stwierdził, iż w wyznaczonym 7 – dniowym terminie od daty otrzymania wezwania nie jest możliwe dokonanie zapłaty żądanej kwoty, gdyż środki pieniężne na zaspokojenie wierzytelności będą mogły być przekazane dopiero po ich otrzymaniu z Ministerstwa Finansów, zgodnie z dokonanym wcześniej zapotrzebowaniem.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 17.12.2013 r., wraz z potwierdzeniem odbioru k. 88 – 92 akt;
- pismo pozwanego z dnia 30.12.2013 r., k. 93 akt.

Pismem datowanym na 07.01.2014 r. organ informował spółkę, że w dniu 03.01.2014 r. dokonał dyspozycji przelania środków finansowych na konto wskazane w wezwaniu do zapłaty na rachunek bankowy nr (...), w kwocie 280.948,67 zł tytułem odszkodowania objętego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16.10.2013 r. oraz kwoty 35.713,36 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. Przelew nie był skuteczny z uwagi na zamknięcie rachunku bankowego powoda. W takiej sytuacji organ zwrócił się do spółki o wskazanie aktualnego numeru rachunku bankowego.

Dowód :

- pismo pozwanego z dnia 07.01.2014 r., k. 146 akt;

Pomiędzy 08.01.2014 r., a 10.04.2014 r. nastąpiło zajęcie wierzytelności pieniężnych przysługujących spółce względem Naczelnika Urzędu Celnego w O., przez organ egzekucyjny Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego we W., na podstawie tytułów wykonawczych wystawionych w dniu 02.01.2014 r. o nr. SM (...), SM (...), (...)co do kwoty 7.256,42 zł, 38- (...), 38- (...), 38-342/13/ (...), (...)co do kwoty 41.825,81 zł, (...)co do kwoty 2.469,10 zł, oraz SM (...) co do kwoty 745,47 zł.

Dowód:

- zawiadomienia o zajęciu wierzytelności, k. 148 – 151 akt.

Pismem z dnia 05.02.2014 r. Naczelnik Urzędu Celnego w O. zwrócił się ponownie do spółki o przekazanie numeru rachunku bankowego na który mógłby przelać środki pieniężne.

Pismem z dnia 14.02.2014 r., doręczonym organowi w dniu 24.02.2014 r., spółka podała numer rachunku bankowego na który miał wpłacić środki pieniężne.

Dowód:

- pismo pozwanego z dnia 05.02.2014 r., k. 152 akt;
- pismo powoda z dnia 14.02.2014 r., k. 153 akt.

Postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 06.02.2014 r., I ACa 129/12, wstrzymano wykonanie wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16.10.2013 r. w punkcie pierwszym tiret 1 w części przekraczającej kwotę 51.551,33 zł, do czasu rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego.

W dniu 28.02.2014 r. przelano na konto spółki kwotę 35.713,36 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w sprawie o sygn. akt I ACa 129/12. Wypłatę dalszej części odszkodowania organ uzależnił od rozpoznania skargi kasacyjnej na wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu. Jednocześnie organ poinformował spółkę, że kwota 51.551,33 zł stanowi należność przekazaną (...) Urzędowi Skarbowemu we W. w związku zajęciem praw majątkowych spółki.

Dowód:

- postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 06.02.2014 r., k. 147 akt;

- wydruk z operacji na rachunku, k. 154 akt;
- pismo pozwanego z dnia 07.03.2014 r., k. 155 akt.

Pismem z dnia 23.04.2015 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w O., wskazując na oddalenie skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16.10.2013 r., sygn. akt I ACa 129/12, zwrócił się do spółki o podanie konta bankowego na który mógłby przelać środki pieniężne z tytułu odszkodowania.

Spółka pismem z dnia 02.05.2015 r., doręczonym organowi w dniu 07.05.2015 r., podała numer konta na które miały być przelane środki pieniężne.

Dowód:

- pismo z dnia 23.04.2015 r., k. 156 akt.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód wniósł o zapłatę od pozwanego skapitalizowanych odsetek ustawowych w kwocie 61.143,56 zł, liczonych od kwoty 332.500,00 zł zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 28.10.2011 r., zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16.10.2013 r.

Na wstępie wskazać należy, iż roszczenie odsetkowe ma charakter akcesoryjny, jednakże jeżeli powstanie, to uzyskuje samoistny byt prawny, niezależny od długu głównego. Samodzielność wierzytelności o odsetki pozwala na to, iż może być ona wyłącznym przedmiotem powództwa. Można zatem domagać się zasądzenia samych odsetek w odrębnym postępowaniu sądowym. W sprawie I C 553/10 Sądu Okręgowego w Opolu, dotyczącej zasądzenia od pozwanej należności głównej, powód nie dochodził odsetek, nie zrzekał się także służącego mu roszczenia o ich zasądzenie. Sam fakt nieządania odsetek w tamtym postępowaniu nie może automatycznie oznaczać zrzeczenia się przez powoda służących mu roszczeń odsetkowych.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W tej sprawie powód domagał się zasądzenia skapitalizowanych odsetek liczonych od dnia 16.10.2013 do dnia 08.05.2015 r. tj. do dnia wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. Jak wynika z akt sprawy, powód wezwanie do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem skierował do pozwanej już w piśmie z dnia 17.12.2013 r., kiedy zażądał skapitalizowanych odsetek w kwocie 206.295,75 zł za okres od dnia 12.03.2009 r. do dnia 17.12.2013 r. W tym miejscu wskazać należy, iż w swoim stanowisku w sprawie pozwany nie kwestionował początkowej daty biegu odsetek, jak również wyliczenia odsetek od należności głównej.

Łączna wysokość należności głównej prawomocnie zasądzonej od pozwanego na rzecz powoda wyniosła kwotę 332.500,00 zł. Pozwany nie kwestionował, iż odsetki ustawowe wyliczone od tej kwoty za okres od dnia 16.10.2013 r. do dnia 08.05.2015 r. wyniosły 61.143,56 zł.

Zgodnie z przywołanym już przepisem art. 481 § 1 k.c., możliwość żądania odsetek związana jest jedynie z faktem opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego ze strony dłużnika, służy wierzycielowi chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Tymczasem pozwany do chwili wytoczenia powództwa, tj. do dnia 08.05.2015 r., nie spełnił świadczenia należnego na rzecz powoda, tj. nie zapłacił zasądzonych odszkodowania. W takiej sytuacji zachowania powoda, który domaga się odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia należnych mu od pozwanego, nie można uznać za nadużycie prawa.

Odnosząc się kolejno do zarzutów pozwanego należy stwierdzić, iż po pierwsze w ocenie sądu nie ma podstaw aby uwzględnić i uznać za skuteczny podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z treścią art. 118 k.c. termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe, a takim roszczeniem jest roszczenie o odsetki, wynosi trzy lata. Podkreślenia wymaga przy tym, iż powództwo obejmowało roszczenie o odsetki ustawowe

od zasądzonego odszkodowania za okres krótszy niż trzy lata od wniesienia pozwu, stąd zarzut ich przedawnienia nie ma żadnych podstaw. Nie sposób również w żaden sposób przyjąć, aby przedawnieniu uległo roszczenie o zapłatę kwoty głównej.

Abstrahując od powyższego podkreślić wymaga, że dla uwzględnienia przerwy biegu przedawnienia niezbędna jest ocena, czy dana czynność procesowa jest podjęta w celu dochodzenia roszczenia, czy też wystarczające jest ustalenie, że zalicza się ona do czynności uznanych przez orzecznictwo bądź doktrynę za czynności objęte dyspozycją tego przepisu (wobec braku enumeratywnego wyliczenia w powyższej normie prawnej). Sam charakter czynności procesowej, np. wniesienie pozwu czy złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej przesądza automatycznie, iż przerywa ona bieg przedawnienia i niedopuszczalne jest badanie, w jakim celu została przedsięwzięta.

Skoro wniosek o zawezwanie do próby ugodowej został złożony przed powstaniem roszczenia o odsetki dochodzone niniejszym pozwem, to nie miał on znaczenia dla oceny przedawnienia roszczenia. Był natomiast istotny jako potwierdzenie żądania od pozwanego odsetek od zasądzonego odszkodowania. Powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania już pismem z dnia 27.02.2009 r. Następnie potwierdził swoje stanowisko poprzez złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej przedmiotem której miały być odsetki od zasądzonego odszkodowania. Potem zaś, pismem z dnia 17.12.2013 r., wezwał pozwanego do zapłaty skapitalizowanych odsetek od zasądzonej kwoty od daty wynikającej z wezwania do zapłaty z dnia 27.02.2009 r. Co istotne, w odpowiedzi na to pismo pozwany w piśmie z dnia 30.12.2013 r. wprost wskazał, że jest w stanie zaakceptować należność odsetkową od zasądzonej kwoty odszkodowania liczoną od dnia 16.10.2013 r. do dnia zapłaty, jednakże nie jest możliwe jej uiszczenie w wyznaczonym terminie z uwagi na to iż środki na zaspokojenie wierzytelności głównej (to samo dotyczy należności odsetkowych) będą dopiero przekazane z Ministerstwa Finansów. Nie jest przy tym istotne, czy oświadczenie to zakwalifikować należy jako uznanie prawidłowe, czy też nieprawidłowe, oznacza ono potwierdzenie istnienia długu w nim opisanego na dany dzień, czyli w szczególności długu z tytułu odsetek od należnego powodowi odszkodowania liczonych od dnia 16.10.2013 r. do daty tego oświadczenia. Późniejsze stanowisko zawarte w odpowiedzi na pozew nic w tej materii, zdaniem sądu, nie zmienia, tym bardziej że wbrew uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany w piśmie z dnia 30.12.2013 r. nie kwestionował terminu powstania roszczenia o odsetki po dniu 16.10.2013 r.

Podstawy oddalenia powództwa nie mogą również stanowić zarzuty pozwanego, który zarzucał iż przyczyną opóźnienia w spłacie należności tytułem odszkodowania (za co następnie naliczone zostały odsetki dochodzone w niniejszej sprawie) było zaniechanie przesłania przez powoda numeru rachunku bankowego na który można by było przelać środki finansowe. W sytuacji bowiem w której występowałyby jakiegokolwiek przeszkody faktyczne w uiszczeniu należnej powodowi kwoty, należało np. złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego, co uchroniłoby pozwanego od roszczenia o zaległe odsetki ustawowe dochodzone przez powoda w niniejszej sprawie.

Stanowiska pozwanego nie tłumaczy także fakt wstrzymania wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16.10.2013 r. do czasu rozpatrzenia skargi kasacyjnej. Wstrzymanie wykonania orzeczenia nie stanowi bowiem zdarzenia unieważniającego zwłokę pozwanego, a jedynie zawiesza możliwość przymusowego dochodzenia zasądzonego świadczenia. Po utracie mocy orzeczenia wstrzymującego wykonanie orzeczenia w oczywisty sposób można domagać się odsetek naliczonych również przez okres wstrzymania.

Na uznanie nie zasługiwał także zarzut zajęcia wierzytelności przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego we W.. W szczególności pozwany nie wykazał kiedy faktycznie kwoty składające się na zajęte sumy zostały przekazane Urzędowi Skarbowemu, jak również jakie dokładnie kwoty przekazano w których dniach. Podkreślić przy tym należy, iż pozwany nie wykazał w niniejszej sprawie aby do dnia wyrokowania uiszczył skutecznie (nie licząc nieskutecznej próby dokonania przelewu w styczniu 2014 r.) jakiegokolwiek należności tytułem pozostałej części zasądzonego odszkodowania. A zatem przekazana Urzędowi Skarbowemu suma mogła zmniejszyć zarówno roszczenie o odsetki dochodzone w niniejszej sprawie, jak i pozostałe należności przysługujące powodowi.

Mając na uwadze powyższe sąd orzekł jak w wyroku.

Z uwagi na uwzględnienie w całości powództwa orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis za art. 98 § 1 k.p.c.

Z.

1. odn. w Rp;
2. odpisy wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron;
3. kal. 14 dni.